

i Byerne været set med umilde Øjne til de Beboere, som flyttede udenfor Byen, men som havde deres Erhverv dér. Man syntes, at de bidrog for lidt til Byens Fornødenheder. Dette er jo en gammel Klage og en Klage, som man ogsaa i sin Tid ansaa for berettiget. Det hændte ikke alene i Byerne, men ogsaa i Landkommunerne, hvor der kunde være større Godsbesiddere, Teglværksejere og andre, hvis Virksomhed stillede store Krav til Kommunen, men som tidligere ikke bidrog noget til Erhvervskommunen. Dette Forhold raadede man paa ved de Bestemmelser om Erhvervsskat, der blev indsatte i Loven af 1903. Man kunde imidlertid ikke holde sig fuldstændig nøje til det Princip, at det kun var dem, der havde Erhverv, som paaførte Erhvervskommunen Udgifter, der kom til at betale denne Skat; der blev ogsaa inddraget andre Virksomheder under Erhvervsbeskatningen, saasom Bankvirksomhed, Agentur, Forsikringsvirksomhed, Virksomhed som Vekslerere, Sagførere, Læger o. s. v., hvilke Virksomheder man jo ikke kunde sige i og for sig paaførte Erhvervskommunen nogen Udgift. Men det var dog Hovedprincippet den Gang; det var det Maal, som stod for Øje, at beskattede de Besiddere, som paaførte Erhvervskommunen Udgifter. Nu har man imidlertid søgt at gaa videre ad denne Vej, men dette skal jeg senere komme til at omtale.

Forslaget, som det foreligger, indfører en Mængde Ændringer i den nugældende Lov, og af disse Ændringer ere nogle efter min Formening Forbedringer, andre derimod kan jeg ikke have Sympati for. Jeg skal selvfølgelig ikke gennemgaa alle de Punkter, hvori Lovforslaget adskiller sig fra den nugældende Lov, men dog nævne nogle af dem. Jeg skal saaledes nævne, at i § 7, 2det Stykke, findes der en Bestemmelse om, at ved Ligningen af Kommuneskat kan Indtægt af fast Ejendom for Ejers Vedkommende ikke ansættes til et mindre Beløb end 4 pCt. af den Kapital, som han ifølge Ejendommens Værdi, jfr. §§ 13 og 14 i Lov Nr. 104 af 15. Maj 1903, maa anses for at have indestaaende i Ejendommen. Det forekommer mig, at man laver en Undtagelseslov her for de Skatteydere, som have anbragt deres Formue i Ejendomme; de skulle beskattes efter andre Regler end andre Skatteydere. Hvis en Skatteyder har anbragt sin Formue i et Erhverv, Skib eller paa anden Maade, kommer han kun til at svare Skat af den Indtægt, den paa-gældende Virksomhed giver ham, men hvis

en Mand har en Ejendom, kan det jo ske, at Udbyttet paa Grund af Lejeledighed, paa Grund af ekstraordinært store Reparationer, paa Grund af daarlig Høst o. s. v. bliver lig Nul; det kan maaske ogsaa blive f. Eks. 2 pCt. af den Kapital. Ejeren har sat i Ejendommen, men han skal alligevel betale Skat, som om han havde 4 pCt. af sin i Ejendommen indestaaende Kapital. Dette finder jeg er en uretfærdig og ganske ensidig Beskatning af den Kapital, der anbringes i en Ejendom.

Dernæst er man gaet til at forhøje de Procenter, hvormed den skattepligtige Formue kan enten forhøjes eller nedsættes, og de Bemærkninger, jeg før gjorde om de 25 pCt.s Forhøjelse, maa naturligvis i væsentlig Grad forstærkes, naar der er Tale om her at forhøje med 35 pCt., hvorimod de 75 pCt.s Nedsættelse i Overensstemmelse med, hvad jeg udtalte før, i enkelte Tilfælde maaske kunde være ønskelig for at komme enkelte meget daarligt stillede Familier til Hjælp. Dernæst har man ogsaa foreslaaet i Lighed med, hvad der nu findes i Statsindkomstskatteloven, at der sker et Fradrag for Børn under 15 Aar — disse Bestemmelser ere selvfølgelig alle sammen forudsatte at skulle indføres i Vedtægterne —, nemlig 85 Kr. i Købstæderne og 70 Kr. paa Landet. Jeg formoder, at de fleste Ligningsmyndigheder allerede hidtil have taget skyldigt Hensyn til Børnetallet i Familierne, i alt Fald er det Tilfældet hos os; vi have ligefrem en Skala at gaa efter, som man har dannet paa Grundlag af Nedsættelsesprocenten, og ifølge hvilken Familier med forskelligt Børneantal komme ind under forskellige Skatteligningssatser.

Der findes dernæst en Bestemmelse i Loven om, at Ligningsprocenten skal anføres paa Skattekvitteringen, og det anser jeg for at være langt fornuftigere end den Bestemmelse, der findes i den nugældende Lov, om, at det er Kommunens Skatteprocent, som skal anføres paa Skattekvitteringen; thi det er uhyre forvirrende for Skatteyderne at se Kommunens Skatteprocent anført der og saa se sig selv paa-lignet med en langt større Procent; det giver altid Anledning til en Mængde Klager og Forespørgsler.

Endvidere er der i Forslaget sket den Ændring i § 9, at Grænsen i Befolkningsantallet for de Byer, der maa ansætte Ligningsmænd, er nedsat fra 10,000 til 4,000 Indbyggere; det er vistnok foranlediget ved det Lovforslag, der har været fremsat i det andet Ting om Indførelse af Ligningskommissioner.